

Másnap délelőtt mindenki útra készen várakozott. Antonio a szálloda személyzetével hideg élelmet készítettett össze, majd mikor megvolt, elindultak az egy utcával odébb lévő autókölcsönzőhöz, amit a hotel portása ajánlott. Mire odaértek, eleredt az eső.

– Lehet, hogy már kezdődik az esős évszak? – kérdezte María.

– Az meglehet. Itt az egyenlítő körül nincs őszi, csak nyár van és tél, és a tél elég csapadékos szokott lenni, ahogyan olvastam. – válaszolta Antonio.

A férfi valóban igazi vezetőnek bizonyult, mert hamarosan a kölcsönző tulajdonosával alkudozott. Azt hallották a többiek is, hogy a tulaj igen drágán adja a járgányokat, így valószínűleg mára egy hét személyeset bérelnek majd. Volt választék, azzal nem volt gond, a tulaj mutatta is sorban a jobbnál jobb autókat, de az árból nem akart engedni, akármivel próbálkoztak. Egy Chrysler Voyagert választottak, és abban maradtak, hogy útközben szétnéznek még autó ügyben, talán a fővároson kívül olcsóbbat is találnak.

A kocsiban kényelmesen elfértek, de a holmijaik már nem fértek volna bele. Marcos vezetett, Antonio pedig egy térképpel a kezében navigálta a La Mitad del Mundo, a Világ közepe felé, mely egy kicsi faluban volt. A fővárost elhagyva az út változatos tájak mellett vitt el, és az eső is elállt. Észak felé vették az irányt, és több leágazás mellett is elvitt az út. Úgy döntöttek, visszafelé majd benéznek egy-két helyre, talán szerencsájük lesz autóbérlés és egyéb ügyekben. Most, hogy kipróbálták a hét személyes autót, aminek kicsi a csomagtere, ez nekik kevés lesz, tehát minimum két autó kell, az egyik majd hét személyes lesz, hogy ha csak kevés holmival kell menni rövidebb útra, akkor elég legyen egy autó is.

Mikor beértek a kicsi faluba, egy emlékművet találtak, amely körül leginkább turisták álltak, kezükben fényképezőgépek villantak. A monstrum elég nagy volt, de nem is az volt nekik a lényeg, hanem, hogy elmondhatták, hogy épp az Egyenlítőn állnak, és ott vannak a Világ közepén. Mint a gyerekek, örültek, és megölelték egymást. Azt is elmondták, hogy bizony kevés ember jut el ide, hogy ezt megélje. Körbe sétálták az emlékművet, José szoba is elegyedett egy-két érdeklődővel, és hamarosan megtudták, hogy Európából jöttek ők is, Németországból. Egyikük kicsit beszélt spanyolul. Megtudták azt is, hogy őket az állatvilág érdekli, így a nemzeti parkokba mennek majd elsősorban, és elhajóznak a Kolumbusz szigetekre is, mert a Galapagos szigeteken talált fajokat mindenképpen látni és fotózni akarják. Antonio csak annyit mondott nekik, hogy ők meg a nyelvjárásokat vizsgálják.

A közelben találtak egy múzeumot is, ahová végül is nem tértek be, mert túl sokan álltak sorba és nem is tűnt nagynak. Így a kocsihoz mentek, és elfogyasztották a hideg élelmüket, majd autóban ülve járták be a környéket, de nem találtak nyitva semmi olyan üzletet, ahol felszerelést tudtak volna venni.

– Tulajdonképpen mi az, amiket vennünk kell? – kérdezte Marcos.

– Hegymászó köteleket, eszközöket, sisakot, sisaklámpát, néhány szerszámot, lámpákat, ilyesmit. Van egy listám róla. – válaszolta Antonio.

– Akkor ezt majd egyeztessük már le, mert én egy bőröndnyi holmit hoztam ehhez. Szeretem a saját eszközeimet használni, ha hegyet mászok. Igaz, hogy itt barlangba készülünk, de oda is sok minden jó, amiket hoztam.

– Ez nagyon jó, ha visszamegyünk, egyeztetjük, s kiderül, hogy mire lesz még szükségünk. A kocsit lassan visszaindult, és több településre is benéztek, autókölcsönzőt keresve.

– Nem igazán értem az itteni embereket. Annyira kapzsi volt a tulaj az autóknál, mintha azt gondolná, hogy mindenkit felvet a pénz. Ha csak néhány napra kellene autó, még azt mondanám, hogy rendben, de mi hosszú távra bérelnénk, igazán lehetett volna benne egy kis jó szándék. – jegyezte meg Irene.

– Ez bizony igaz. Marcos, itt fordulj le balra, – nézett fel a térképből Antonio.

A kocsit betért egy településre, melynek a főutcája teljesen kihalt volt. Ahogyan végigmentek rajta, az egyik kanyar után egy térre jutottak, ahol üzletsorok nyíltak, és nem messze volt egy autókölcsönző is, mely azonban be volt zárva. Körüljárták a környéket, hogy talán a közelben lakik a tulajdonos, de sehol nem láttak egy lelket sem. Egy kopottas épületbe, melyben vendéglő működött, tértek be, mert csak az volt nyitva. José kérdezte a tulajdonost, hogy mi van itt, hol vannak az emberek, hogy minden olyan kihalt.

– Temetésen vannak. A múlt héten lövöldözés volt itt, egy amerikai kezdett ámokfutásba, és megölt öt embert, ebből kettő gyerek volt. A temető a falu másik végén van, és ott vannak.

– Ez nagyon sajnálatos. S mi okból lövöldözött a férfi, tud valamit? – kérdezte María.

– Nem sokat. A hatóságok elfogták, majd később kiderült, hogy szökött rab volt, már Amerikában is körözték, bekattant, vagy ilyesmi... – válaszolta az ember.

– Meg tudná mondani, hogy az autókölcsönző tulajdonosával tudnánk-e beszélni? – váltott a lényegre Antonio.

– Természetesen. Szerintem egy jó félóra múlva már itt lesz a nép, és ő is be fog jönni ide.

– Akkor megvárjuk itt. Szólna nekünk, ha itt van?

– Természetesen. Addig fogyasztanak esetleg valamit?

Mindenki egy kólát kért, majd beszélgetni kezdtek, és Antonio elmesélte az álmát is. A többiek szótlánul hallgatták, José pedig azt mondta, hogy ez előző életbeli üzenet lehetett. Az álma azt jelenti, hogy valamelyik előző életében élt itt, s hogy most újra itt van, az nagyon fontos valamiért.

– Kár, hogy nem álmodtad tovább. Szerintem egyértelműen utal arra, hogy a földalatti barlangban te már jártál valamikor nagyon régen, és most odakészülünk.

Meghallotta a beszélgetést a hely vezetője is, és azt kérdezte a csapattól, hogy a Táltosok barlangjába készülnek-e?

Antonio elmondta neki, hogy igen, szeretnének oda majd eljutni, s el kezdte faggatni a jó embert, nem hallott-e valamit arról az emberről, aki a barlangot megtalálta.

– Hallottam bizony. Azt mondják, hogy jó barátságba került az indiánokkal, ami nagyon nagy szó, mert akik arrafelé élnek, nagyon bizalmatlanok. Vele valamiért mégis kivételt tettek. S azt is beszéltek, hogy az az ember Európából származik, és hogy annak a népnek a nyelvjárásait kutatta itt, amelynek ő is tagja, és sikerrel járt. Túl sokat nem tudok, akkoriban is zavargások voltak itt, azok mindig vannak, és akik akkor voltak hatalmon, majd akik később kerültek hatalomra másképp beszéltek a történeteket. Én az apámtól hallottam, az ő nagybátyja együtt utazott azzal az emberrel.

– A mi csapatunkban is van egy ember, aki abból az országból való, és ő is kutatja azt a régi magyar nyelvet, és magam is nyelvész vagyok. – mondta neki Antonio.

– Nagyon sokan jöttek már ide, hogy lemenjenek a barlangokba, és hogy kincseket akartak találni, ám az indiánok eléggé őrzik azt a helyet. Hallottam, mikor az álmát mesélte. Tudja, itt elég babonások az emberek, és nagyon hisznek az álmoknak is. Én is úgy gondolom, hogy az álma alapján járt már itt valamikor.

– Mi is szeretnénk lejutni a barlangba, vagy esetleg egy másikba. – jegyezte meg José.

–Tudják, létezik egy ősi legenda, mely szerint egy bogár vajt egy óriási barlangrendszer az Andok hegységben Ecuador, Peru, Bolívia, de talán még Chile alatt is, és hogy az inkák odahordták a kincseiket. Lehet, hogy alattunk is egy járat van. Tudok mutatni egy régi könyvet, ami most jutott eszembe, hogy beszélgettünk, már nem emlékszem sem az íróra, sem a címére, de valami pap volt. A Quitói királyságról írt, és valami olyasmire emlékszem, hogy azt jegyezte le benne, hogy meg kell keresni a világon az itt élők rokonait, valami o és u betű volt benne, és egy ősi nyelvre utalt.

– Nem tudná azt nekünk kölcsön adni? Biztosan múzeumi darab lehet, tervezzük, hogy egy ideig az inkák földjén leszünk, itt akarunk autót bérelni, és ide is jövünk majd vissza, vigyáznánk rá, talán segítene nekünk.

– Igen, nagyon régi darab, én is örököltem. Éppenséggel kölcsönadhatom, de nagyon vigyázzanak rá. Megkeresem, kérnek még esetleg valamit?

– Én személy szerint még kérek egy kólát, és szívesen vezetek visszafelé, ha ti akartok, vehettek mást is. – mondta María.

Így két kóla, két kávé és három sör volt a következő kör, amit a tulaj még kihozott, mielőtt eltűnt a szemük elől egy függöny mögött.

– Erről beszéltem. – mondta Antonio. – Mióta csak szóba került ez a kirándulás, mindig jöttek az utunkba lehetőségek, jelek. Komolyan mondom, hogy én sosem hittem az ezoterikus gondolkodásban, de el kell ismernem, hogy mióta megtanultam meditálni, sok mindent másképp látok. Ez a könyv is fontos lesz, majd meglátjátok.

– Ezt én is így látom, és hiszek is benne. – jegyezte meg María.

Többen is hasonlóan gondolkodtak, csupán Marcos nem vette még úgy a lapot, ahogyan a többiek, ami nem is baj, mindig kell lennie valakinek, aki másképp látja a dolgokat.

– Itt is vagyok, – és nyújtotta a könyvet Bernardo, akinek a nevét közben megkérdezték.

Antonio elvette, és rácsodálkozott. „Juan de Valesco /1727-1792/: Historia del reino de Quito-Ecuador. 1946) című könyvét tartotta a kezében. A jezsuita szerzetes nevét hallotta már, öröm járta át, hogy micsoda ritkaság került a kezébe.

– Ezt el kell majd olvasnunk. Bernardo, nagyon hálásak vagyunk, hogy megbízik bennünk, és kölcsönadja ezt a könyvet, érzem, hogy ez segít majd nekünk.

– Szívesen segítek. Tudják, szimpatikusak. Elmondanák, hogy honnan is jöttek?

Sorban bemutatkoztak neki, Irene pedig fáradhatatlanul fordított Zoltánnak, aki nagyon igyekezett, hogy ha nem is mindent, de minél többet megértsen. Mikor Bernarđoval kezét fogott, és a többiek mondták neki, hogy ő az a férfi, aki Magyarországról jött, a kocsmáros alaposan szemügyre vette, majd megveregette a vállát, és legnagyobb meglepetésükre azt mondta, hogy „magyar”. Pedig csak spanyolul mondták eddig, hogy „hungaro”. Zoltán majdnem a nyakába ugrott örömeiben, és angolul mondta Irenének, hogy Bernardo magyarul mondta, hogy hungarian vagy hungaro.

– Hol hallotta ezt? – kérdezte José, miután Irene lefordította spanyolra, amit Zoltán mondott.

– Még az ezredforduló előtt járt itt egy csoport, akik szintén keresték a magyarul beszélő indiánokat. Akkoriban élt még apám is, és mikor hallotta őket beszélni, azt mondta, hogy néhány szó ismerős volt neki, és ő mondta nekem ezt a szót, hogy magyar. Most meg eszembe jutott.

– Ez nagyon érdekes. – mondta Antonio is.

– Hölgyeim, Uraim, ha már idetévedtek, a következő körre a vendégeim, ameddig még várakoznak. Azt mondják, hogy autót szeretnének bérelni? Nos, nekem is van egy, amit nem használok ki. Ameddig kisebbek voltak a gyerekek, mi is jártuk a hegyeket, de már van három éve is, hogy nem volt használatban. Ha gondolják, szívesen bérbe adom, és nem kérek érte sokat.

– Milyen autó? – kérdezte Marcos

– Egy Pajero 3,5-ös, tizenkét éves, hét személyes.

– Az egy jó autó, akkor egy kisebb kell még mellé, mert a csomagjainkat is vinnünk kell. – jegyezte meg Antonio.

– S miért nem inkább egy utánfutót visznek, olcsóbb lenne.

– Ez is megfontolandó. Megnézhetnék az autót?

– Igen, hogyan.

A férfiak a tulajdonossal mentek, a két nő pedig a kocsmában maradt. Nem igazán volt még idejük megismerni egymást, most tudtak néhány mondatot váltani. A kölcsönös öröm, hogy nem egyedül megy valamelyikük, és hogy hasonlóan gondolkodnak, már komoly alap volt arra, hogy jobban megismerjék egymást és barátságot kössenek.

Épp a régi könyvet nézegették, amikor visszaérkeztek a többek.

– Még a könyvről annyit, hogy mikor megörököltem, azt is a tudomásomra hozták, hogy ez nem az eredeti változat. Az ugyanis nagyon el van zárva valahol Spanyolországban, sok mindent megváltoztattak rajta a spanyolok, van ennek is egy története, de én nem ismerem az egészet, csak az maradt meg, hogy a jezsuiták valahogyan megszerezték, és Spanyolországba vitték, és soha többé nem került elő, csak egy megváltoztatott anyagot adtak át Ecuadornak. Gondoltam, ezt jó, ha tudják.

– Köszönjük, ez is hasznos információ volt. – mondta Antonio. – S meg tudná mondani, ha autóval megyünk Morona Santiago tartományba, az nagyon hosszú út?

– Bizony az. S a barlangig pedig jó kis gyalogostúra is lesz. Nem tudom, talán 300 km lehet addig, Quitótól délre. Lakik arra egy távoli rokonom, egyszer találkoztunk csak, három évvel ezelőtt, a neve Fabian Morales, itt a telefonszáma, de majd én is felhívom, hogy segítsen maguknak eljutni a hegyekbe, ő ebben nagyon otthon van.

– Miért segít nekünk? – kérdezte José.

– Nem is tudom, valami azt súgja, hogy segítenem kell, ha ez segítség egyáltalán.

– Bizony az. Bérbe adja az autóját, meghív minket egy ingyen körre, kölcsön ad egy ritka könyvet, és még egy rokonának is szól, hogy segítsen nekünk. Mivel tudjuk ezt meghálálni? – kérdezte María.

– Tudom, hogy sok nehéz óra vár önökre, mert a legtöbb ember nem is áll majd szóba magukkal. Ha megtalálják, amit keresnek, mert biztos, hogy keresnek, akkor csak annyit

kérek, hogy majd említsenek meg. Kicsi ez a hely, félre is esik, érdekes módon mégis idetalál, akinek ide kell találnia, ahogyan maguk is. S ha visszajöttek, még majd mondok valamit.

Közben emberek szállingóztak a kocsmába, hamarosan a nagy üresség érzése eltűnt, és mindenhol emberek ültek, álltak, és Bernardo is nagyon elfoglalt lett. Megismerték az autókölcsönző tulajdonosát is, de már csak azt kérdezték tőle, hogy van-e jól zárható utánfutója bérbe, úgy két hónapra. Volt neki, mégpedig egy félig magánúton előállított, fémházas, magasított darab, amin nemcsak lakat volt, hanem egy masszív tolózár is. Marcos és Antonio elmentek megnézni, közben José és Pablo a kocsmárosra várt, s amikor egy kis szabadideje lett, megbeszéltek, hogy egy fél óra múlva, ha leváltja a felesége, elintézik a kocsibérlését is. Így még a kocsmában maradtak egy kis időre és figyelték az embereket. María készített néhány fényképet is, Irene és Zoltán pedig kicsit magukkal foglalkoztak, csendesen beszélgettek, amennyire a nyüzsgő hangzavar közepette lehetett. Az asztal alatt megfogták egymás kezét, és szemeikben öröm tüze izzott, hogy együtt vannak.

Mikor Antonio és Marcos visszatért, közölték, milyen jó üzletet kötöttek, kibéreltek egy szuper utánfutót, úgy hogy meg van oldva az utazásuk. A Mitsubishi Pajero és az utánfutó bérlése együtt két hónapra csupán ötször annyiba kerül majd, mint amit most béreltek ki egyetlen napra.

Amikor Bernardot leváltotta a neje, vele mentek a lakásába, és írtak egy szerződést, hogy bérbe veszik a Pajerót, és megkapták Fabian telefonszámát is. Visszafelé két autóval mentek. A Voyagert María vezette, a Pajerót az utánfutóval pedig Pablo, mert ő nem ívott alkoholt. Quitóba visszatérve leadták a Voyagert, majd Marcosék szobájába mentek, és megnézték az általa hozott eszközöket, kellékeket, szerszámokat. A férfi nagyon alapos volt, mint mindig. Elég sok minden volt a kötelektől a különböző lámpákig, így Antonio pipálta a listáján, amiket nem kell megvenni. Úgy döntöttek, hogy másnap elindulnak Dél felé, és útközben majd biztosan találnak olyan helyet, ahol be tudják majd szerezni, amik még kellenek.